

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 13, 2026

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1558 25-09-2026

Hoge Raad geeft eiser tot cassatie gelegenheid om niet opgeroepen persoon alsnog op te roepen als partij (art. 118 jo. art. 418a Rv).

Hof

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:2645 22-09-2026

Moeder leeft nog en dus is zoon niet-ontvankelijk ter zake van klacht over (wijziging) testament en (herroepen) volmacht.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2026:2549 22-09-2026

Hof bevestigt dat onrechtmatig geld is onttrokken aan de bankrekening van erflaatster tijdens haar leven en gaat in op bewijs daarvoor in vernietigd strafrechtelijk vonnis.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2844 08-09-2026

Huur(voortzettingen)kwesities na overlijden van de huurder.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:5801 08-09-2026

Er is geen reden voor omkering van bewijslast ter zake van de stelling dat geïntimeerden op grond van artikel 4:182 lid 2 onder a en b BW schulden te laste van eigen vermogen moeten voldoen.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:5641 01-09-2026

Hof stelt vast dat appellante eerder onwaarachtige verklaringen heeft afgelegd en concludeert dat aan haar verklaringen alleen gewicht toekomt na schriftelijke onderbouwing.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:2675 11-08-2026

Tijdens leven door giften bevoordeelde dochter moet proceskosten voldoen in zaak

over legitieme portie zus.

Rechtbank

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:9526 16-09-2026

Erfgenaam van bestuurder (pensioen-)bv moet stukken geven aan eiser die pensioenrechten heeft opgebouwd in bv in verband met diens vordering jegens erflater wegens aan bv onttrokken gelden.

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:9081 08-09-2026

Dat medeverwachter/erfgenaam namens nog levende bezwaarde het beheer over tweetrapsvermogen uitoefent maakt hem niet tot verantwoording verplicht ten opzichte van andere verwachter.

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:9031 08-09-2026

Uitvaartfactuur hoeft deels niet te worden betaald omdat de uitvaartonderneming bepaalde informatieplichten heeft geschonden.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5634 07-09-2026

Enig erfgenaam (kind) moet meewerken aan vestigen vruchtgebruik op woning en inboedel ten gunste van onterfde langstlevende ouder.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5372 04-09-2026

Na overlijden ten onrechte uitbetaalde AOW is in vermogen van verwerpende zoon terechtgekomen en kan door de SVB, die de zoon terecht als erfgenaam aanmerkt, worden teruggevorderd.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:26017 02-09-2026

Rechtbank stelt verdeling nalatenschap met diverse onroerende zaken vast.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5510 02-09-2026

In het incident door zus/mede-erfgename van broers gevorderde afgifte stukken grotendeels afgewezen.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5490 01-09-2026

Gevorderde ontbinding hoevepachtovereenkomst wordt afgewezen.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5432 28-08-2026

Uitspraken in diverse eenvoudige vereffeningskwesties.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:10900 27-08-2026

In nalatenschap van in 1915 te Frankrijk overleden erflater wordt verzoek tot benoeming vereffenaar verwezen naar de rechtbank Den Haag.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:11207 26-08-2026

Rechtbank stelt vast dat artikel 4:182 lid 2 onder a BW niet van toepassing is, verdeelt – met verrekening – de nalatenschap en stelt over/onderbedeling vast.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5390 26-08-2026

Rechtbank concludeert tot niet-ontvankelijkheid ter zake van de premature vordering tot verdeling omdat de vereffening nog niet is afgerond en zelfs onbekend is of alle erven de nalatenschap aanvaarden.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:10897 26-08-2026

Vordering van erfgenaam jegens executeur tot verstrekken gegevens deels wel en deels niet toegewezen.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:11222 19-08-2026

Geschil over tijdens leven opeisbaar geworden vordering uit wettelijke verdeling op stiefouder die wegens omvang vermogen stiefouder niet kan worden voldaan.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:6242 12-08-2026

Volgens de rechtbank heeft vruchtgebruikster/tweede echtgenote wel een vordering op bloot-eigenaren in verband met onderhoud woning maar is de vordering in verband met betaalde begrafeniskosten verjaard.

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:7832 05-08-2026

Incidentele vordering kinderen van erflaatster tot opheffing van het door geregistreerd partner van erflater gelegde beslag wordt afgewezen.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:6240 05-08-2026

Schenkeningen ter zake des doods zijn nietig omdat zij niet zijn vastgelegd in een notariële akte.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:12479 29-07-2026

Geén ontslag afwikkelingsbewindvoerders omdat ontstaan wantrouwen m.n. is gegrond op eerdere keuzes van de ouders die niet ter beoordeling staan.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:5716 22-07-2026

In het kader van een aanvullend beroep op de legitieme portie stelt de kantonrechter de omvang en samenstelling van de nalatenschap en legitimaire massa vast.

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:9124 16-07-2026

In 29 jaar geleden opengevallen nalatenschap wijst voorzieningenrechter vordering tot verkoop nog niet verdeelde woning toe.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:5646 06-07-2026

Ontslag afwikkelingsbewindvoerders omdat ontstaan wantrouwen juist reden had moeten zijn om verzoekers ruimhartig van informatie te voorzien in plaats van informatieverstrekking te beperken tot wat evident moest worden verstrekt.

Antillen

Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:255 28-07-2026

In zaak op Sint Maarten bevestigt het hof het oordeel van het gerecht dat de voor het huwelijk verkregen woning tot de wettelijke gemeenschap behoort.

Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGEABES:2025:207 27-08-2025

Onderhandse verklaring is geen testament, maar hield wel in dat auto al tijdens leven was overgedragen.

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend - 06-05-2026

Notaris mocht eisen dat erfgenamen een verkoopvolmacht afgaven voor de verkoop van de woning, hoewel beheersexecuteur in functie was.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Hof stelt vast dat appellante eerder onwaarachtige verklaringen heeft afgelegd en concludeert dat aan haar verklaringen alleen gewicht toekomt na schriftelijke onderbouwing.

In het eerste deel van het arrest gaat het hof in op het ondanks daartoe strekkend bevel niet-verschijnen van appellante en door haar tijdens een eerdere mondelinge behandeling afgelegde verklaringen. Het hof verbindt aan het niet verschijnen op de zitting en aan de onwaarachtige verklaringen van appellante over haar inkomsten het gevolg dat aan de verklaringen van appellante geen gewicht toekomt, tenzij zij met schriftelijke bewijsstukken zijn onderbouwd. Appellante vordert o.m. vernietiging van het vonnis van de kantonrechter van februari 2024, toewijzing van haar vorderingen in eerste aanleg en verdeling van de nalatenschap van erflaatster. Het hof stelt vast dat partijen verklaren dat alle schulden van de nalatenschap zijn voldaan, zodat de vereffening is geëindigd. Niet in geschil is dat appellante in 2022 een bedrag van € 2.000 aan de nalatenschap heeft onttrokken; dit bedrag wordt in de verdeling betrokken. Ook geïntimeerde heeft een bedrag van de nalatenschap ‘veiliggesteld’, wat voor het hof reden is een vordering op hem van circa € 15.000 in de verdeling te betrekken. Uit de stellingen van geïntimeerde leidt het hof af dat de nalatenschap verder dient te worden vermeerderd met de bedragen die appellante in de jaren voor het overlijden van erflaatster ten behoeve van haarzelf of de door haar bestuurd stichting van de rekeningen van haar moeder heeft doen overschrijven. Volgens geïntimeerde betreft het een totaalbedrag van € 37.910. Appellante heeft die stelling onvoldoende gemotiveerd betwist: haar verklaring dat de bedragen betrekking hebben op contante donaties van derden voor haar stichting, dat haar moeder die donaties voor haar opspaarde omdat ze graag contant geld in huis had en dat appellante en/of haar moeder die bedragen vervolgens stortte op de rekening van de stichting wordt op geen enkele wijze onderbouwd en is ook overigens volstrekt ongeloofwaardig. Dat appellante voor vele duizenden euro’s boodschappen voor haar moeder deed is onderbouwd noch geloofwaardig in het licht van de onbetwiste stelling van geïntimeerde dat hun moeder dagelijks eten kreeg via een zorgorganisatie en dat een buurvrouw de overige boodschappen voor haar deed. De stelling van geïntimeerde vindt wel steun in de overgelegde bankafschriften. Dat betekent dat in de verdeling wordt betrokken een vordering van de nalatenschap op appellante van € 37.910. Met inachtneming hiervan stelt het hof de verdeling

vast.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:5641

Zaaknummer: 200.341.172

Rechters: M.H.F. van Vugt, M.L. van der Bel en M.E.L. Klein

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het kader van een aanvullend beroep op de legitieme portie stelt de kantonrechter de omvang en samenstelling van de nalatenschap en legitimaire massa vast.

De in 2022 overleden erflaatster was gehuwd met opa uit welk huwelijk vijf kinderen zijn geboren: D (vader van de drie eisers), A, gedaagde X, B en C. Opa is in 1999 overleden, D in 2021. In haar testament heeft erflaatster haar vier kinderen (onder wie gedaagde) voor één vijfde deel en eisers voor één vijftiende deel benoemd tot haar erfgenamen. Alle erfgenamen hebben de nalatenschap zuiver aanvaard. Erflaatster heeft A als executeur aangewezen, en als A niet aanvaardt, gedaagde. Nadat A haar taak had neergelegd heeft gedaagde de executeursbenoeming aanvaard. Eisers hebben een (aanvullend) beroep gedaan op hun legitieme portie en vorderen de veroordeling van gedaagde om aan hen een bedrag van € 8.266,81 per persoon te betalen. De kantonrechter stelt de legitieme portie van eisers gezamenlijk vast op een bedrag van € 27.461,37. Na aftrek van een gift van € 1.000 en het reeds ontvangen bedrag van € 3.581,49 hebben eisers per persoon nog recht op een bedrag van € 7.626,63. Gedaagde wordt als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten veroordeeld. Ter onderbouwing gaat de kantonrechter in op de omvang en samenstelling van de nalatenschap en legitimaire massa.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:5716

Zaaknummer: 11862576 \ UC EXPL 25-6996

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Volgens de rechtbank heeft vruchtgebruikster/tweede echtgenote wel een vordering op bloot-eigenaren in verband met onderhoud woning maar is de vordering in verband met betaalde begrafeniskosten verjaard.

De in 2001 overleden erflater legateerde aan zijn echtgenote/gedaagde een keuzelegaat alsmede het vruchtgebruik van de goederen van de nalatenschap. Zijn drie kinderen uit een eerder huwelijk benoemde hij tot erfgenaam. Ruim zeven jaar na het overlijden van erflater bereikten de kinderen van erflater en gedaagde overeenstemming over het keuzelegaat en het vruchtgebruik. In een notariële akte werd ten gunste van gedaagde onder meer het vruchtgebruik gevestigd op een woning. In de akte is ook bepaald dat het saldo op twee SNS-bankrekeningen gebruikt zou worden om het onderhoud aan de woning te bekostigen en dat alleen over het saldo kan worden beschikt, nadat zowel gedaagde als A (als vertegenwoordiger van de bloot-eigenaren), door het zetten van een handtekening hun toestemming daarvoor hebben gegeven. In 2021 zijn de twee SNS-rekeningen opgeheven. Het resterende saldo van die twee rekeningen, op dat moment in totaal € 11.707,91, is overgeboekt naar een rekening van gedaagde. Het geschil gaat met name over de hoogte van het bedrag dat vanuit de twee SNS-rekeningen is betaald voor onderhoud van de woning, en in het verlengde daarvan, op de vraag wat er van het totaalsaldo van die twee rekeningen nog over zou moeten zijn geweest, toen die rekeningen in 2021 werden opgeheven. Volgens eiseres (mede handelend als gemachtigde van de weduwen van haar twee broers) had er op dat moment nog een bedrag van ten minste € 26.337,23 op de rekeningen moeten staan, omdat volgens haar alleen een factuur van een dakdekker ter hoogte van € 2.320,50 van het tegoed is betaald. Gedaagde betwist dat alleen de factuur van de dakdekker van het tegoed is betaald, volgens haar zijn daarvan ook nog andere onderhoudskosten betaald. Bovendien stelt gedaagde dat zij na opheffing van de rekeningen uit eigen vermogen nog onderhoudskosten heeft betaald die eigenlijk ook van het gereserveerde tegoed betaald hadden moeten worden. Daarnaast stelt gedaagde dat zij destijds zelf de uitvaartkosten van erflater heeft betaald, terwijl die eigenlijk voor rekening van de nalatenschap hadden moeten komen. Ook wil zij dat achterstallig onderhoud van de woning (alsnog) wordt uitgevoerd. Zij heeft daarom tegenvorderingen ingesteld. Wat er ook zij van de stelling van gedaagde dat ook nog andere onderhoudskosten

van het tegoed zijn betaald, vaststaat dat in ieder geval het resterende tegoed op het moment van opheffen niet was aangewend voor onderhoud van de woning en in strijd met de afspraken in het vermogen van gedaagde is gevloeid. Gedaagde moet dus in beginsel dat bedrag terugstorten.

De vraag of gedaagde opeisbare tegenvorderingen heeft die zij kan verrekenen, beantwoordt de rechtbank ontkennend voor wat betreft de begrafenis kosten en positief voor de onderhoudskosten. Gedaagde heeft toegelicht dat de gemaakte kosten voor het stucwerk zien op herstelwerkzaamheden vanwege een lekkage en dat ook het terugplaatsen van een afgewaaid schoorsteendeksel ziet op herstelwerkzaamheden. Dat zijn geen kosten die verband houden met het (vrucht)gebruik van de woning door gedaagde, maar deze kosten hebben betrekking op het pand (opstal) van de woning en hadden daarom van het tegoed betaald moeten worden. Het moge zo zijn dat daarover vooraf geen overleg is geweest met A, maar dit maakt dat niet anders. De verhoudingen tussen gedaagde en eiseres en haar broers maakten immers een constructief overleg niet mogelijk. Tussen partijen is niet in geschil dat gedaagde de uitvaartkosten heeft betaald. Op grond van artikel 4:7 lid 1 sub b BW vormen de uitvaartkosten een schuld van de nalatenschap. Dit is ook uitdrukkelijk zo in het testament bepaald, zij het dat tevens is bepaald dat gedaagde bevoegd was deze kosten voor te schieten. Daaruit volgt dat de kosten uiteindelijk voor rekening hadden moeten komen van de nalatenschap waarover gedaagde overigens het vruchtgebruik had. Indien en voor zover gedaagde die kosten in 2001 uit haar eigen vermogen heeft betaald en niet uit de nalatenschap heeft zij die destijds, als legataris, onverschuldigd voor haar rekening genomen, waardoor de nalatenschap ongerechtvaardigd is verrijkt en gedaagde is verarmd. Gedaagde kreeg dus op dat moment een vordering uit ongerechtvaardigde verrijking op de nalatenschap. Gezien de uitdrukkelijke bewoordingen in het testament wordt zij geacht daar op dat moment ook van op de hoogte te zijn geweest. De rechtbank wijst haar vordering desalniettemin af op de grond dat het beroep van eiseres op verjaring van deze vordering slaagt.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:6242

Zaaknummer: C/16/605335 / BE ZA 26-2

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In zaak op Sint Maarten bevestigt het hof het oordeel van het gerecht dat de voor het huwelijk verkregen woning tot de wettelijke gemeenschap behoort.

Het geschil ziet op de verdeling van de nalatenschap van de in 2002 overleden erflater die in 1999 in wettelijke gemeenschap was gehuwd met appellante. De nalatenschap en huwelijksgemeenschap zijn nimmer verdeeld. Erflater had geen testament gemaakt. Appellant heeft in eerste aanleg gevorderd voor recht te verklaren dat een perceel in Sint Maarten buiten de gemeenschap van goederen valt en subsidiair de scheiding en deling van die nalatenschap vast te stellen met toedeling van het perceel in Sint Maarten aan appellante en een perceel in Curaçao aan geïntimeerden. Het Gerecht heeft het perceel in Sint Maarten toegedeeld aan appellant en dat in Curaçao aan geïntimeerden. Appellante is veroordeeld ten titel van overbedeling aan geïntimeerden te betalen USD 83.849. Interessant is m.n. de overweging van het hof over het perceel in Sint Maarten. Het staat vast – zo het hof – dat het perceel in Sint Maarten voorafgaand aan het huwelijk tussen appellante en erflater door appellante werd verworven en uit eigen middelen werd betaald. Volgens appellante is op die situatie van toepassing de voorganger van het huidige artikel 1:95 BW, namelijk artikel 1:124 BW (oud). Dat artikel ziet volgens haar op het buiten de gemeenschap blijven van goederen die voorafgaand aan het huwelijk door een echtgenoot zijn verkregen en uit eigen middelen zijn betaald. Anders dan tegenwoordig in Nederland, het op 1 januari 2018 in werking getreden artikel 1:94 lid 2 BW(NL), kent Sint Maarten niet de regel dat voorhuwelijks vermogen, ook indien niet krachtens erfrecht of gift verkregen (zoals hier: betaald door de echtgenoot, appellante, zelf), buiten de gemeenschap valt. Ingevolge artikel 1:94 lid 2 BW(SXM) is het uitgangspunt dat de gemeenschap wat haar baten betreft alle goederen van de echtgenoten omvat die bij aanvang van de gemeenschap aanwezig waren. De in dat artikel genoemde uitzonderingen zijn in deze zaak niet van toepassing. Tegen de achtergrond van dit wettelijk uitgangspunt bezien bevat artikel 1:95 BW(SXM) niet (toch) een uitzondering op artikel 1:94 lid 2 BW(SXM), maar regelt het de gevolgen van verwerving van goederen staande huwelijk in die zin dat deze privé worden indien voor meer dan de helft uit privémiddelen bekostigd en dat daaraan vergoedingsverplichtingen kunnen zijn verbonden. De passages uit de Nederlandse parlementaire geschiedenis en literatuur waarnaar appellante verwijst zijn geen reden anders

te oordelen. Het gaat daarin vooral over de vraag welke datum geldt bij de vraag uit welk vermogen een betaling is gedaan. De verwijzing naar uitspraken van het Gerecht in eerste aanleg van Curaçao kan appellante evenmin baten omdat daarin geen aandacht is besteed aan de verhouding tussen artikel 1:94 lid 2 BW(SXM) en artikel 95 lid 1 BW(SXM). Dit betekent dat het hof de verdeling zoals vastgesteld door het gerecht op hoofdlijnen intact laat.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 28-07-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:255

Zaaknummer: SXM2024Hoo110

Rechters: J. de Boer, W.P.M. ter Berg en E.P. van Unen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering van erfgenaam jegens executeur tot verstrekken gegevens deels wel en deels niet toegewezen.

In de hoofdzaak vordert eiser vaststelling van de verdeling van erflaatsters nalatenschap, in het incident inzage in en afgifte van stukken waaruit de omvang van de nalatenschap blijkt. Het betreft de nalatenschap van erflaatster die haar drie kinderen tot erfgenaam en executeur heeft benoemd. Die laatste benoeming is enkel door gedaagde 1 aanvaard. De rechtbank is van oordeel dat gedaagde 1 informatie aan eiser moet verstrekken. De executeur is verplicht om aan een erfgenaam alle door deze gewenste inlichtingen omtrent de uitoefening van zijn taak als executeur te geven (art. 4:148 BW). Gedaagde 1 erkent dit, en heeft ook al informatie verstrekt. Voor de verder gevorderde stukken merkt de rechtbank op dat eiser aan zijn informatieverzoek alleen artikel 4:148 BW ten grondslag heeft gelegd, zodat niet beoordeeld wordt of aan de voorwaarden van de artikelen 194 en 195 Rv is voldaan. Dat laat echter onverlet dat ook bij artikel 4:148 BW geldt dat er sprake moet zijn van voldoende bepaalde gegevens en dat gedaagde 1 wel de beschikking moet hebben over deze gegevens of deze op eenvoudige wijze moet kunnen verkrijgen. De rechtbank stelt vast dat er nog geen aangifte erfbelasting is gedaan, en de taak van de executeur nog niet is beëindigd. Gedaagde 1 wordt niet veroordeeld om de aangifte en aanslag erfbelasting te verstrekken en ook niet de eindrekening en verantwoording met de daarbij horende onderliggende verifieerbare stukken. Vervolgens gaat de rechtbank in op alle overige gevorderde stukken, zoals een boedelbeschrijving en stukken met betrekking tot de IB-bankafschriften, eigendomsbewijs, lijst van inboedelzaken, polissen en facturen voor de uitvaart, enzovoort.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:10897

Zaaknummer: C/10/721685 / HA ZA 26-539 incident

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Schenken ter zake des doods zijn nietig omdat zij niet zijn vastgelegd in een notariële akte.

Eiseres en gedaagde zijn broer en zus en kinderen van hun in 2023 overleden vader. Tussen hen is een geschil ontstaan over de wijze waarop de nalatenschap moet worden verdeeld. Meldenswaard is de uitspraak vooral voor wat betreft de schenkingen op papier aan gedaagde van € 67.851,20. Volgens eiseres is dit bedrag van € 67.851,20 ten onrechte door gedaagde als schuld van de nalatenschap opgevoerd. Gedaagde heeft verklaard dat het de bedoeling was dat de aan hem geschonken bedragen pas na de dood van erflater aan hem zouden worden betaald uit de nalatenschap. De rechtbank heeft partijen tijdens de mondelinge behandeling voorgehouden dat de aan deze schuld ten grondslag liggende afspraak juridisch moet worden aangemerkt als een schenking des doods. Nu deze schenking niet bij notariële akte is vastgelegd, is zij met de dood van erflater vervallen, zodat gedaagde zich daarop niet langer kan beroepen. Gedaagde heeft verklaard zich in deze beoordeling te kunnen vinden en voert verder geen verweer. Deze schenkingen op papier worden dan ook niet meegenomen in de omvang en afhandeling van de nalatenschap.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 05-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:6240

Zaaknummer: C/16/596254 / BE ZA 25-36

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In nalatenschap van in 1915 te Frankrijk overleden erflater wordt verzoek tot benoeming vereffenaar verwezen naar de rechtbank Den Haag.

In deze zaak wordt de benoeming van een vereffenaar verzocht in de nalatenschap van een reeds lang geleden (11 oktober 1925) te Parijs (Frankrijk) overleden erflater. De overledene is de bloot eigenaar van een perceel gelegen aan [adres] waarvan verzoekers de erfpachters zijn. De rechtbank verwijst de zaak naar de rechtbank Den Haag. Erflater is geboren in Roemenië en overleden in Frankrijk terwijl gezien de datum van overlijden de Europese Erfrechtverordening niet van toepassing is. De Nederlandse rechter heeft rechtsmacht, omdat verzoekers in Nederland wonen (art. 3 aanhef en onder a Rv). De rechtbank Rotterdam is echter niet de relatief bevoegde rechter. De overledene is niet overleden in Nederland en verzoekers onderkennen dat uit de thans beschikbare gegevens niet volgt dat de overledene haar gewone verblijfplaats had in Nederland. Omdat de overledene niet in Nederland woonde, is de rechtbank in Den Haag de bevoegde rechter (art. 268 en 269 Rv). Omdat het op dit moment onbekend is wie de belanghebbenden zijn, ziet de rechtbank geen aanknopingspunten om de zaak desondanks aan zich te houden (art. 270 lid 1, derde volzin, Rv).

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:10900

Zaaknummer: C/10/722570 / HA RK 26-652

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank concludeert tot niet-ontvankelijkheid ter zake van de premature vordering tot verdeling omdat de vereffening nog niet is afgerond en zelfs onbekend is of alle erven de nalatenschap aanvaarden.

In hoofdzaak ligt de verdeling van de nalatenschap voor. Partijen zijn erfgenamen in de nalatenschap van erflater. Onderdeel van deze nalatenschap is de onverdeelde helft van een woning. A vordert in de hoofdzaak toedeling van deze onverdeelde helft. Partij B vordert in incident dat partij A niet-ontvankelijk wordt verklaard in, omdat de vereffeningprocedure nog niet is afgerond. De rechtbank wijst de vordering in incident toe en wijst daarmee ook de vordering in de hoofdzaak af. De rechtbank ziet geen aanleiding om af te wijken van de hoofdregel dat de nalatenschap van erflater pas kan worden verdeeld nadat de vereffeningprocedure is afgerond. A heeft niet gesteld of en op welke wijze de toedeling van de onverdeelde helft van de woning (het grootste vermogensbestanddeel in de nalatenschap) kan plaatsvinden zonder dat de belangen van nalatenschapsschuldeisers worden geschaad. Daar komt bij dat op dit moment nog niet alle erfgenamen zich hebben uitgesproken over de vraag of zij de nalatenschap van erflater überhaupt willen aanvaarden, zodat nog onduidelijk is wie vereffenaars zijn en wie moeten worden betrokken bij de verdeling van de woning. De rechtbank acht de vordering van A tot verdeling dan ook prematuur.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 26-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5390

Zaaknummer: C/08/345914 / HA ZA 26-91

Rechters: U. van Houten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij OBV zonder executeursbenoeming weigerde notaris terecht hypotheek te passeren omdat onbekend was of een kind al dan beneficiair zou aanvaarden.

In deze tuchtzaak was erflater in algehele gemeenschap van goederen gehuwd met klaagster. In zijn testament had erflater een ouderlijke boedelverdeling (OBV) opgenomen en geen executeur benoemd. In het kader van de financiering van een nieuwe woning moet klaagster een hypotheek vestigen op een woning die mede tot de nalatenschap van erflater behoort. De notaris in kwestie wijst erop dat het vestigen van een (overbruggings)hypotheek op de woning niet mogelijk was, zolang niet duidelijk was welke keuze de dochter had gemaakt over de aanvaarding van erflaters nalatenschap. Indien de dochter erflaters nalatenschap namelijk beneficiair zou aanvaarden, zou de vereffeningprocedure van toepassing zijn. Omdat de overbrugging niet rond komt, vindt de levering van de nieuwe woning niet plaats en is klaagster een boete verschuldigd en wordt de notaris aansprakelijk gesteld voor de door klaagster geleden schade. De tuchtrechter oordeelt dat de notaris terecht heeft kunnen besluiten om de hypotheekakte niet te passeren en wijst erop dat niet duidelijk is of de terugwerkende kracht van een beneficiaire aanvaarding betekent dat de vereffening dan ook geacht wordt gestart te zijn vanaf het moment van overlijden van een erflater. In de literatuur en de jurisprudentie is geen eenduidig antwoord te vinden op die vraag. Met andere woorden: de notaris wist niet of de klaagster – zonder duidelijkheid over de (aanvaardings)keuze van de dochter – beschikkingsbevoegd was om zelfstandig over het tot erflaters nalatenschap behorende aandeel in de woning te beschikken. De notaris wist ook niet of die beschikkingsbevoegdheid in geval van een eventuele latere beneficiaire aanvaarding door de dochter met terugwerkende kracht zou ontbreken. In zo'n situatie, waarin een notaris moet laveren tussen het risico van (de wellicht onterechte) ministerieverlening en het risico van (de wellicht onterechte) dienstweigering, is het algemene uitgangspunt dat een notaris op grond van zijn eigen deskundigheid een gefundeerde afweging moet maken. De kamer oordeelt dat de notaris terecht heeft kunnen besluiten om de hypotheekakte niet te passeren. Het enkele feit dat een andere notaris een andere afweging heeft gemaakt en de hypotheekakte en leveringsakte twee weken later alsnog heeft gepasseerd, kan niet aan de notaris worden tegengeworpen.

Instantie: Kamer voor het notariaat in het ressort 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 31-08-2026

ECLI: ECLI:NL:TNORSHE:2026:24

Zaaknummer: SHE/2025/62

Rechters: J.H.L.M. Snijders, T. Zuidema en E.J.W.M. van Egeraat

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onderhandse verklaring is geen testament, maar hield wel in dat auto al tijdens leven was overgedragen.

Eisers zijn de kinderen van de in 2024 te Bonaire en zonder testament overleden erflater die sinds 2016 met gedaagde samenwoonde. Eisers vorderen dat het gerecht voor recht verklaart dat zij als enige kinderen gerechtigd zijn om van eenieder alle goederen op te vorderen die tot erflaters nalatenschap behoren en gedaagde beveelt alle goederen van de nalatenschap af te geven. Het gerecht gaat voorbij aan het verweer dat erflater wellicht elders – in Nederland – een testament zou hebben gemaakt en dat hij wellicht meer kinderen heeft achtergelaten. Ten aanzien van de door gedaagde ingebrachte onderhandse verklaring stelt het gerecht met eisers vast dat dit geen geldig testament/codicil is zodat de gevraagde verklaring ten aanzien van het erfgenaamschap kan worden gegeven. Zo ook de vordering tot afgifte goederen, zij het dat de auto op grond van de onderhandse verklaring – waarin o.m. staat dat deze ‘is overhandigd aan gedaagde (eigenaarschap)’ – kennelijk al tijdens leven is overgedragen en dus aan gedaagde toebehoort.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 27-08-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2025:207

Zaaknummer: BON202400612

Rechters: R.P.P. Hoekstra

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitvaartfactuur hoeft deels niet te worden betaald omdat de uitvaartonderneming bepaalde informatieplichten heeft geschonden.

Eiser vordert veroordeling van gedaagde tot betaling van € 1.053,65 wegens een in juli 2022 bij gedaagde, althans bij de overledene thuis, gesloten overeenkomst met betrekking tot een uitvaart. Gedaagde heeft de opdrachtbevestiging ondertekend. Gedaagde heeft de factuur niet volledig betaald. De kantonrechter stelt vast dat in de opdrachtbevestiging en de algemene voorwaarden de meeste essentiële informatie staat, met uitzondering van informatie over de adres- en contactgegevens van de handelaar (art. 6:230m lid 1 onder c BW) en het ontbindingsrecht (art. 6:230m lid 2 onder h BW). Hoewel de rechtbank eerder heeft geoordeeld dat dienstverlening met betrekking tot uitvaartverzorging behoort te zijn uitgezonderd van het ontbindingsrecht en daarom niet is gesanctioneerd, wordt in het recente arrest van het gerechtshof Den Haag (ECLI:NL:GHDHA:2026:2200) aanleiding gezien daarop terug te komen. Volgens het gerechtshof bevat een overeenkomst tot het verzorgen van een uitvaart elementen van verschillende typen overeenkomsten, zodat in zoverre sprake is van een gemengde overeenkomst. Dit kan er echter niet toe leiden dat, zonder dat de wet hierin voorziet, voor een overeenkomst tot uitvaartverzorging het ontbindingsrecht in zijn geheel komt te vervallen. Met het oog op artikel 6:230p aanhef en onder d BW ligt het op de weg van de uitvaartverzorger om als voorwaarde voor het beginnen van de uitvoering van de overeenkomst, van de consument te verlangen dat hij zijn uitdrukkelijke voorafgaande toestemming met uitvoering binnen de ontbindingstermijn (schriftelijk) bevestigt en een verklaring ondertekent waarmee hij afstand doet van zijn ontbindingsrecht nadat de diensten volledig zijn verricht. Voor de uitvaartonderneming is dit een simpele handeling die ook anderszins niet bezwaarlijk voorkomt. De kantonrechter sluit zich hierbij aan. Dat maakt dat overeenkomstig de landelijke Richtlijn Sanctiemodel essentiële informatieplichten een sanctie zal worden opgelegd voor de hiervoor vastgestelde schendingen. Deze sanctie bestaat uit gedeeltelijke vernietiging van de overeenkomst, in die zin dat de betalingsverplichting van gedaagde partij wordt verminderd met 20%. De wettelijke sanctie als bedoeld in artikel 6:230o lid 2 BW, te weten verlenging van de ontbindingstermijn, is niet aan de orde omdat de maximale termijn ten tijde van het uitbrengen van de dagvaarding reeds was verstreken. Deze sanctie overstijgt ruimschoots de openstaande vordering. Geen aanleiding wordt gezien om de

sanctie over het thans nog openstaande gedeelte van de vordering toe te passen, omdat gedaagde in dat geval wordt benadeeld doordat hij al een groot deel van de vordering heeft betaald.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:9031

Zaaknummer: 12143151 \ CV EXPL 26-3871

Rechters: E. Pennink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gevorderde ontbinding hoevepachtovereenkomst wordt afgewezen.

In een nalatenschap speelt een geschil van niet-erfrechtelijke aard waarvan daarom enkel de essentie wordt vermeld. In 1963 is een hoevepachtovereenkomst tot stand gekomen tussen (rechtsvoorgangers van) partijen met betrekking tot een hoeve en diverse percelen. Deze hoevepachtovereenkomst is goedgekeurd door de grondkamer van Overijssel. Gedaagden zijn deelgenoten in de nalatenschap van hun in 2024 overleden echtgenoot/vader. Eiseres vordert ontbinding van de hoevepachtovereenkomst, omdat het gepachte niet langer voor de bedrijfsmatige uitoefening van de landbouw wordt gebruikt en aanvullend omdat het gepachte in het verleden niet persoonlijk is gebruikt. De pachtkamer is van oordeel dat niet komt vast te staan dat er sprake is (geweest) van een tekortkoming in de nakoming en wijst de vordering tot ontbinding af. Daarnaast vordert eiseres betaling van achterstallige pacht, maar ook die vordering wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5490

Zaaknummer: 12013186 \ CV EXPL 25-4071

Rechters: A.J. Louter, M.W.A. van Rechteren Limpburg en R.M.C.M. Bogers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het incident door zus/mede-erfgename van broers gevorderde afgifte stukken grotendeels afgewezen.

A 1 en 2 zijn de broers van hun zus B. Hun moeder is in 2022 overleden en hun vader in 2024. Dit geschil heeft betrekking op de afwikkeling van de nalatenschap van vader. Partijen hebben die nalatenschap beneficiair aanvaard. Volgens de broers zijn alle schulden van de nalatenschap voldaan en is de vereffening afgerond. De broers stellen dat zij willen overgaan tot de verdeling van de nalatenschap, maar dat hun zus daaraan niet wil meewerken. De broers hebben daarom in de hoofdzaak verdeling gevorderd met veroordeling van hun zus om daaraan medewerking te verlenen. In de conclusie van antwoord is namens de zus verweer gevoerd en gevraagd om afgifte van stukken waaronder mutatieafschriften van de bankrekeningen, aangiften IB/SW, nota's van de uitvaart, opgave van alle schenkingen en leningen, alle overige informatie nodig voor het vaststellen van de omvang van de nalatenschap en de controle op de overgelegde boedelbeschrijving. De uitspraak heeft betrekking op de voor de vordering op artikel 194 lid 1 en 195 Rv gegronde vordering in incident. In hun verweer tegen de gevraagde informatie hebben A 1 en 2 zich over die gevraagde informatie uitgelaten, waarbij zij in bepaalde gevallen in hun conclusie de gevraagde informatie hebben verstrekt en in bepaalde gevallen hebben toegelicht waarom het gevorderde moet worden afgewezen. De rechtbank oordeelt dat de incidentele vordering grotendeels moet worden afgewezen en alleen de vordering tot overlegging van de nota's van de uitvaart en de uitkering van de uitvaartverzekering wordt toegewezen. De bankafschriften en IB-stukken kan B zelf opvragen, de verwachting is dat de verkrijgingen onder de vrijstelling SW vallen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 02-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5510

Zaaknummer: C/08/343704 / HA ZA 26-20

Rechters: R.F. van Aalst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris mocht eisen dat erfgenamen een verkoopvolmacht afgaven voor de verkoop van de woning, hoewel beheersexecuteur in functie was.

Omdat de uitzondering de regel bevestigt, een onlangs gepubliceerde zaak die in 2025 speelde voor de Geschillencommissie Notariaat. Het betreft een geschil tussen een executeur van een nalatenschap en de notaris die betrokken was bij de verkoop van een woning uit die nalatenschap. Klager vond dat de notaris ten onrechte had geëist dat alle erfgenamen een volmacht moesten afgeven voor de verkoop van de woning, terwijl volgens hem het testament de executeur voldoende bevoegdheid gaf om de woning zonder toestemming van de andere erfgenamen te verkopen. Ook vond klager dat de notaris onnodige kosten had veroorzaakt, onder meer voor volmachten en het opnemen van de vererving in de leveringsakte, en dat de communicatie van de notaris onvoldoende was geweest. De notaris stelde daartegenover dat de executeur slechts een beheersexecuteur was en daarom niet zelfstandig over de woning mocht beschikken. De Geschillencommissie oordeelde dat de notaris zorgvuldig en volgens zijn wettelijke plicht heeft gehandeld. Omdat de executeur geen afwikkelingsbewindvoerder was, mocht de notaris verlangen dat de erfgenamen betrokken werden bij de overdracht en een volmacht afgaven. De commissie oordeelde dat het voor de notaris als overdrachtsnotaris lastig te controleren was of sprake was van de situatie dat goederen te gelde gemaakt moesten worden omdat dit nodig was voor de voldoening van de schulden van de nalatenschap, omdat hij niet de beschikking had over alle daarvoor benodigde gegevens. Het hoorde ook niet tot zijn taak om deze bij klager op te vragen. Op de notaris rustte derhalve de zorgplicht ieder van de erfgenamen afzonderlijk op de hoogte te brengen van de levering van de woning en hun medewerking daaraan te vragen. Hij heeft hun naar het oordeel van de commissie dan ook terecht om een volmacht gevraagd. Ook vond de commissie de in rekening gebrachte kosten redelijk en niet bovenmatig. 'Kosten koper' betekent niet dat alle werkzaamheden die de notaris heeft verricht per definitie voor rekening komen van de koper. Het regelen van de volmachten betrof meer dan de normale werkzaamheden voor de overdracht van een woning. Dit waren verkoopgerelateerde werkzaamheden die in de risicosfeer van de erfgenamen als verkopers lagen. Deze extra werkzaamheden konden in redelijkheid niet ten laste van de koper worden gebracht. Hetzelfde geldt voor het opnemen van de vererving in de

leveringsakte. Hoewel de communicatie van de notaris volgens de commissie duidelijker had gekund, was dit onvoldoende om te concluderen dat hij onzorgvuldig had gehandeld. De klacht werd daarom ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding werd afgewezen.

Datum uitspraak: 06-05-2026

Zaaknummer: Ref.code: 677502/890055

RECHTSPRAAK

Dat medeverwachter/erfgenaam namens nog levende bezwaarde het beheer over tweetrapsvermogen uitoefent maakt hem niet tot verantwoording verplicht ten opzichte van andere verwachter.

In deze zaak is de erfrechtelijke link dat eiseres/zus en gedaagde/broer de kinderen zijn van de overleden erflater. In zijn testament had erflater zijn echtgenote tot enig en bezwaard erfgename benoemd en de kinderen via een tweetrapsmaking tot verwachters. Thans vordert de zus dat de broer rekening en verantwoording aflegt ter zake van het door hem gevoerde beheer over het vermogen van de moeder die na een alzheimerdiagnose sinds enige tijd in een verpleeginstelling verblijft. Een dergelijke verplichting kan – zo de rechtbank – worden aangenomen als tussen partijen een rechtsverhouding bestaat of heeft bestaan op grond waarvan gedaagde jegens eiser verplicht is om zich omtrent de behoorlijkheid van enig vermogensrechtelijk beleid te verantwoorden. Een zodanige verhouding kan voortvloeien uit de wet, een rechtshandeling of ongeschreven recht. Eiseres heeft onvoldoende over het voetlicht gebracht dat er sprake is (geweest) van een dergelijke rechtsverhouding, op grond waarvan op dit moment een dergelijke verplichting jegens haar bestaat. Haar vorderingen worden dan ook niet toegewezen. Moeder is als bezwaarde onder meer verplicht om jaarlijks aan de kinderen een nauwkeurige opgave te zenden van de goederen uit die nalatenschap die niet meer aanwezig zijn, van de goederen die daarvoor in de plaats zijn gekomen en van de voordelen die de goederen hebben opgeleverd en die geen vruchten zijn. Niet in geschil is dat moeder ten opzichte van eiseres niet aan die verplichting heeft voldaan zodat eiseres moeder tot nakoming van die verplichting kan aanspreken. Maar eiseres heeft niet moeder, maar haar broer/gedaagde in deze procedure betrokken. Zij heeft echter onvoldoende over het voetlicht gebracht op grond waarvan hij daartoe verplicht is. Dat hij vanaf december 2022 de financiële administratie van moeder deed, is daartoe op zichzelf niet voldoende. Ook uit de door moeder in haar levenstestament aan de zoon/gedaagde verstrekte volmacht (op grond waarvan hij het beheer uitoefende) volgt geen verantwoordingsverplichting van gedaagde jegens eiseres.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:9081

Zaaknummer: 12037748 \ CV EXPL 25-18236

Rechters: J.M.B. Cramwinckel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Er is geen reden voor omkering van bewijslast ter zake van de stelling dat geïntimeerden op grond van artikel 4:182 lid 2 onder a en b BW schulden te laste van eigen vermogen moeten voldoen.

Voor de feiten zie o.m. onder ERF 2024-0446 en ECLI:NL:GHARL:2024:5436. Thans is vooral van belang dat in de procedure bij de rechtbank appellant gesteld heeft dat geïntimeerden 1 en 2 verplicht zijn schulden van de nalatenschap van moeder ten laste van hun eigen vermogen te voldoen omdat zij de voldoening van schulden aan hem in de nalatenschap van moeder verhinderd hebben en hun kan daarvan een verwijt kan worden gemaakt (art. 4:184 lid 2 onder b BW) en omdat zij opzettelijk goederen van de nalatenschap zoek hebben gemaakt, verborgen of op andere wijze aan het verhaal van schuldeisers van de nalatenschap onttrokken (art. 4:184 lid 2 onder c BW). De rechtbank heeft beslist dat appellant dat moet bewijzen (art. 150 Rv) en daarin niet is geslaagd. Appellant bepleit omkering van de bewijslast. Artikel 150 Rv bepaalt dat de partij die zich beroept op rechtsgevolgen van door haar gestelde feiten of rechten daarvan de bewijslast draagt, tenzij uit enige bijzondere regel of uit de eisen van redelijkheid en billijkheid een andere verdeling van de bewijslast voortvloeit. Toepassing van deze laatste uitzondering kan slechts met terughoudendheid en onder bijzondere omstandigheden geschieden. De beslissing tot omkering van de bewijslast op grond van de redelijkheid en billijkheid dient te worden gemotiveerd, waarbij de rechter de omstandigheden moet vaststellen die hem tot dit oordeel hebben geleid en inzicht moet geven in de gedachtegang die hij daarbij heeft gevolgd. Het hof is van oordeel dat noch uit enige bijzondere regel noch uit de eisen van redelijkheid en billijkheid voortvloeit dat de bewijslast ook hier moet worden omgekeerd. Die omkering heeft wel plaatsgehad bij de bewijslast voor de stelling van appellant dat tot de nalatenschap van moeder nog een vordering tot terugbetaling van € 460.000 behoort of dat dit bedrag is geschonken. De reden daarvoor was dat geïntimeerden hardnekkig weigerden zelf nader onderzoek te doen bij de bank en zelfs weigerden appellant te machtigen dat onderzoek te doen wat de vraag opriep of zij er toch niet meer van weten. Daar kwam bij dat geïntimeerden anders dan appellant dagelijks contact hadden met erfnaamster en samen met haar zijn opgetrokken in de procedure tegen appellant over de nalatenschap van hun vader. Wat moest worden bewezen bevond zich veel meer in het domein van geïntimeerden dan dat van appellant. Omdat appellant zo in een onredelijk

zware bewijspositie was geraakt voor het bewijzen van feiten en omstandigheden die grotendeels in het domein van geïntimeerden lagen, achtte het hof daar omkering van de bewijslast op grond van redelijkheid en billijkheid geboden. Dat de bewijslast in dat geval is omgekeerd, betekent nog niet dat dit ook geboden is voor het bewijs van de stellingen in verband met artikel 4:184 lid 2 BW die hiervoor zijn genoemd. Appellant kan voor het bewijs van die stellingen ervan uitgaan dat geïntimeerden er niet in zijn geslaagd te bewijzen dat tot de nalatenschap geen vordering van € 460.000 behoort en dat dit bedrag ook niet is geschonken. Zijn bewijspositie is wat die stellingen betreft niet onredelijk zwaar. De vraag is verder o.m. wat er is gebeurd met de opnames van € 10.000 en € 450.000 in verband met de stelling van appellant dat tot de nalatenschap een vordering van € 460.000 behoort en dat dit bedrag ook niet is geschonken. In dat verband hebben geïntimeerden als getuigen desgevraagd onder ede verklaard dat zij niets weten van de opname door moeder van € 460.000. Het hof oordeelt dat appellant niet heeft bewezen dat geïntimeerden opzettelijk goederen van de nalatenschap zoek hebben gemaakt, verborgen of op andere wijze aan het verhaal van schuldeisers van de nalatenschap hebben onttrokken (art. 4:184 lid 2 onder c BW) en daardoor schulden van de nalatenschap ten laste van hun eigen vermogen moeten voldoen. Dat bewijs ontbreekt; de getuigen die daarover zijn gehoord hebben verklaard daarvan niets te weten. Dat het gedrag van geïntimeerden vragen heeft opgeroepen was voldoende voor een omkering van de bewijslast voor de stelling van appellant dat tot de nalatenschap van moeder een vordering van € 460.000 behoort en dat dit bedrag ook niet is geschonken. Het is mede gelet op hun verklaringen als getuigen onvoldoende om te bewijzen dat zij op de hoogte waren van de opname van € 460.000 in 2006 en dat zij weten wat er met dat bedrag of delen daarvan is gebeurd. Een en ander betekent dat geïntimeerden niet verplicht zijn om de schulden aan appellant ten laste van hun eigen vermogens te voldoen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-09-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:5801

Zaaknummer: 200.304.790

Rechters: J.H. Lieber, M.H.F. van Vugt en J.W.A. Biemans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In 29 jaar geleden opengevallen nalatenschap wijst voorzieningenrechter vordering tot verkoop nog niet verdeelde woning toe.

In november 1997 is erflater overleden. Zijn beide kinderen, eiser en gedaagde 1 (halfbroers) zijn elk voor de helft erfgenaam. Partijen zijn ieder bestuurder van gedaagde 2, die is opgericht in 1973. Gedaagde 2 is een beleggingsmaatschappij. Enig aandeelhouder van gedaagde 2 is gedaagde 3 waarvan eiser en gedaagde 1 ook ieder bestuurder zijn. Gedaagde 1 voert vanuit zijn eenmanszaak de administratie van gedaagde 2. In dit kort geding vordert eiser o.m. inzage in de administratie van medegedaagden 2 en 3 en verkoop van het perceel uit de nalatenschap van erflater. De voorzieningenrechter stelt vast dat het gevorderde inzageverzoek voldoet aan alle vereisten van artikel 194 Rv. Daarom worden deze vorderingen en daaraan te verbinden dwangsommen toegewezen. In dit geval weegt het belang van eiser bij beëindiging van de onverdeeldheid en verkoop van het perceel zwaarder dan het belang van gedaagde 1. Eiser is op leeftijd en vanwege zijn ziekte is zijn levensduur beperkt. Het is begrijpelijk dat hij de nalatenschap wil afwikkelen voor zijn overlijden en niet zijn kinderen hiermee wil belasten. Bovendien zegt het eigenlijk al genoeg dat het partijen al 29 jaar niet is gelukt om samen nieuwbouw op het perceel te realiseren. Het is dan ook niet realistisch om te denken dat dat nu wel opeens zal lukken, met name niet omdat eiser te kennen heeft gegeven hier niet (meer) de financiële middelen voor te hebben en gedaagde 1 ter zitting heeft gezegd dat hij alleen financiële middelen heeft om zijn aandeel in de verbouwkosten te bekostigen. Daarnaast zijn ook de bouwvergunningen definitief ingetrokken en zou eerst nog een nieuwe vergunning moeten worden aangevraagd. Bij die stand van zaken is verkoop van het perceel de enige realistische route. De door gedaagde 1 aangevoerde verweren staan daaraan niet in de weg. Het is onvoldoende aannemelijk dat partijen een (samenwerkings)overeenkomst hebben gesloten tot het realiseren van nieuwbouw op het perceel waarvan gedaagde 1 (nog steeds) nakoming kan vorderen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 16-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:9124

Zaaknummer: C/13/790083 / KG ZA 26-557

Rechters: E.A. Messer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank stelt verdeling nalatenschap met diverse onroerende zaken vast.

Eiseres en de beide gedaagden (het vermogen van gedaagde 2 is onder bewind gesteld) zijn broer en zussen van elkaar. De zaak – waarin reeds twee tussenvonnissen zijn geweest – betreft de afwikkeling van de nalatenschap van hun in 2016 overleden ouders. In de tussenvonnissen is o.m. geoordeeld dat een woning een Frankrijk aan de zus wordt toegedeeld, welke waarde aan die woning moet worden toegekend, en dat een perceel grond aldaar niet tot de nalatenschap behoort. Nadat de waarde van een eveneens tot de nalatenschap behorende vakantiewoning is vastgesteld en welke vergoeding gedaagde 2 aan de nalatenschap verschuldigd is voor het gebruik van de woning en de bewindvoerder de vordering tot toedeling daarvan aan gedaagde 2 heeft ingetrokken, wordt de vordering van verdeling door verkoop aan een derde toegewezen. Ook bevestigt de rechtbank de eerder vastgestelde wijze waarop de ervenrekening moet worden afgewikkeld.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 02-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:26017

Zaaknummer: C/09/670590

Rechters: R.C. Hartendorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Incidentele vordering kinderen van erflaatster tot opheffing van het door geregistreerd partner van erflater gelegde beslag wordt afgewezen.

De in 2025 overleden erflaatster was de geregistreerd partner van eiser X en de moeder gedaagden A en B. In de hoofdzaak vordert X o.m. een verklaring voor recht dat het testament van erflaatster waarin zij A en B tot haar erfgenamen heeft benoemd geen rechtskracht heeft en derhalve de wettelijke verdeling op haar nalatenschap van toepassing is. Tot zekerheid van verhaal van zijn vordering heeft X na daartoe strekkend verkregen verlot beslag gelegd op de tot de nalatenschap behorende woning. Onderhavige uitspraak ziet op de in het incident door A en B gevorderde opheffing van dat beslag. Deze vordering wordt afgewezen omdat niet summierlijk is gebleken dat de vordering van X ondeugdelijk is. Ondanks de bereidheid van A en B om na verkoop van de woning de opbrengst in depot te storten is het beslag ook niet onnodig gelegd, omdat X bij toewijzing van zijn vorderingen in de hoofdzaak vrij over de woning moet kunnen beschikken en hij stelt de rechthebbende van de woning te zijn, zodat artikel 705 lid 2 Rv niet aan de orde is. Ook een afweging van de wederzijdse belangen leidt niet tot een ander oordeel.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 05-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:7832

Zaaknummer: C/03/351528 / HA ZA 26-175

Rechters: Y.J.C.A. Roeffen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank stelt vast dat artikel 4:182 lid 2 onder a BW niet van toepassing is, verdeelt – met verrekening – de nalatenschap en stelt over/onderbedeling vast.

Eiser en gedaagde (van wie het vermogen onder bewind staat en X de bewindvoering voert) waren samen met hun moeder erfgenamen van hun in 2016 na het maken van een OBV overleden vader. De vordering van partijen op moeder bedroeg circa € 15.000 excl. rente. Nadat aanvankelijk eiser de financiën namens moeder afhandelde, heeft hij sinds 2019 de mantelzorg over moeder overgedragen aan betrokkene. Hij stond op dat moment onder vrijwillig budgetbeheer bij Y, en moeder heeft Y gemachtigd om haar te vertegenwoordigen en hem haar bankpassen overhandigd. Moeder is in 2022 overleden. De benoemde vereffenaar is gedurende de vereffening een rechtszaak gestart tegen Y waarin hij heeft gevorderd om voor recht te verklaren dat Y jegens moeder/erflater althans haar nalatenschap is tekortgeschoten in de nakoming van zijn opdracht dan wel onrechtmatig heeft gehandeld en aansprakelijk is voor de daardoor geleden schade. In april 2025 heeft de rechtbank de vorderingen van de vereffenaar afgewezen. De rechtbank wijst de gevorderde verklaring voor recht dat schulden op grond van artikel 4:184 lid 2 onder a BW ten laste van het eigen vermogen moeten worden voldaan af. Dat artikel bepaalt echter – kort gezegd – dat als het saldo van een nalatenschap negatief is, een erfgenaam die zuiver heeft aanvaard verplicht is een op hem rustende schuld van de nalatenschap ten laste van zijn eigen vermogen te voldoen. Dit artikel ziet op de positie van de schuldeisers van de nalatenschap en hun mogelijkheid om verhaal te nemen op het eigen vermogen van erfgenamen die zuiver hebben aanvaard. Het zegt niets over de onderlinge draagplicht tussen erfgenamen en de vraag voor wiens rekening schulden van de nalatenschap komen. Dat is een kwestie die thuishoort in de verdeling. De vordering van eiser wordt daarom – als gemeld – afgewezen. In het kader van het vaststellen van de verdeling gaat de rechtbank in op de vraag wie van de erfgenamen welke schulden van de nalatenschap voor zijn rekening moet nemen. Ter zitting blijkt dat niet in geschil is dat betrokkene een bedrag van € 230.535 aan de nalatenschap moet voldoen in verband met door moeder aan betrokkene ter leen verstrekte gelden. Deze vordering vormt het enige actief van de nalatenschap. Aan de passivakant staan diverse schulden van de nalatenschap. Niet in geschil is dat eiser en betrokkene uit hoofde van de ouderlijke

boedelverdeling in het testament van vader beiden een vordering op de nalatenschap hebben van € 15.166,66, te vermeerderen met 5% rente vanaf 3 maart 2016. Per 22 juli 2026 bedroeg die vordering € 23.043,29 per persoon. Daarnaast is er een schuld van € 761,90 aan de uitvaartondernemer en een schuld van € 1.726 aan Y vanwege de proceskostenveroordeling na de verloren rechtszaak. Ook is er nog een schuld aan de vereffenaar bestaande uit het door de kantonrechter vastgestelde loon, thans nog € 43.188,01. De vordering van eiser om de vordering van de nalatenschap op betrokkene van € 230.535 gedwongen toe te rekenen op haar aandeel in de nalatenschap wordt op grond van artikel 4:228 lid 1 BW toegewezen. Namens betrokkene is daar ook geen verweer tegen gevoerd. Na de gedwongen toerekening van € 69.386,25 resteert nog een vordering van de nalatenschap op betrokkene van € 161.148,75. Eiser vordert dat de vordering die betrokkene op de nalatenschap heeft uit hoofde van de nalatenschap van erflater van € 23.043,29 ook wordt verrekend met de schuld van betrokkene. De rechtbank stelt vast dat betrokkene niet alleen schuldenaar van de nalatenschap is, maar ook schuldeiser, omdat zij een vordering op de nalatenschap heeft uit hoofde van de ouderlijke boedelverdeling. Dat betekent dat de verrekeningsbevoegdheden bestaan op grond van 4:217 lid 1 BW. Die verrekeningsbevoegdheden kunnen naar het oordeel van de rechtbank alleen namens de nalatenschap worden ingeroepen door de gezamenlijke erfgenamen. Nu namens betrokkene geen verweer is gevoerd tegen het beroep van eiser op verrekening neemt de rechtbank aan dat betrokkene met die verrekening instemt waarna nog een vordering op betrokkene resteert van € 138.105,45. Die vordering deelt de rechtbank toe aan betrokkene, bepaalt dat de overige schulden voor rekening van betrokkene komen en stelt vast dat betrokkene na het vorenstaande nog steeds wordt overbedeeld voor een bedrag van € 69.386,25, hetgeen overeenkomt met het erfdeel van eiser. Betrokkene wordt veroordeeld om dit bedrag aan eiser te betalen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 26-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:11207

Zaaknummer: C/15/374200

Rechters: A.J. Wolfs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geschil over tijdens leven opeisbaar geworden vordering uit wettelijke verdeling op stiefouder die wegens omvang vermogen stiefouder niet kan worden voldaan.

In 2015 overleed erflater te Zwitserland. Hij was op huwelijkse voorwaarden inhoudend uitsluiting gemeenschap gehuwd met gedaagde 1. Gedaagde 1 is eerder gehuwd geweest met betrokkene 1 en uit dat huwelijk zijn geboren de gedaagden 2, 3 en 5. Gedaagde 4 is een dochter geboren uit een eerder huwelijk van betrokkene 1. Eiser is de zoon van erflater uit diens eerste huwelijk. Erflater heeft zijn zoon/eiser voor 99/100^e en gedaagde 1 voor 1/100^e tot erfgenamen benoemd. De wettelijke verdeling is van toepassing en de vordering van eiser is opeisbaar bij het overlijden van gedaagde 1 dan wel haar opname in een zorg- of verpleegtehuis waarvoor een wettelijke aanspraak op het vermogen te toetsen eigenbijdrageregeling van kracht is en door het opeisbaar worden van de vordering gevolgd door betaling, een lagere bijdrage verschuldigd zal zijn. De waarde dient door de erven in onderling overleg te worden vastgesteld en gedaagde 1 heeft een volmacht aan eiser gegeven om namens haar de nalatenschap af te wikkelen. Gedaagde 1 heeft een aanspraak aan haar in een Zwitsers Erbvertrag toegekend legaat van het vruchtgebruik van erflaters Zwitserse vakantiewoning geweigerd; eiser, aan wie de bloot eigendom was toegekend, kreeg mitsdien de volle eigendom. In de uitvoerige – 21 pagina's omvattende – uitspraak wordt de gang van zaken rond het opstellen/de aangifte erfbelasting geschetst die in 2017 is ingediend. In 2021 heeft gedaagde 1 volmacht verstrekt aan gedaagden 2 en 3 om haar te vertegenwoordigen en bepaald dat zij ieder kwartaal verantwoording moeten afleggen aan gedaagde 1 en als gedaagde 1 niet meer in staat is om deze verantwoording in ontvangst te nemen, moet verantwoording worden afgelegd aan gedaagden 4 en 5. In diezelfde periode mailt gedaagde 5 aan gedaagden 2, 3 en 4 dat gedaagde 1 in 2016 ontdekte dat tot de nalatenschap ook aandelen behoorden en dat gedaagde 5 gedaagde 1 had geadviseerd deze contant te maken en de cash op de bankrekening te zetten. Gedaagde 5 bericht dat zij meent dat de aandelen € 360.000 waard waren en dat gedaagde 1 vanaf 2017/2018 begonnen is met jaarlijkse schenkingen aan haar vier kinderen. Gedaagde 5 noemt in totaal bedragen van € 360.000/380.000. Verder stelt gedaagde 5 voor om eiser mee in het beheer te betrekken omdat het geld na het overlijden van gedaagde 1 grotendeels zijn geld is.

In 2022 wordt gedaagde 1 opgenomen in een zorginstelling waarna eiser aanspraak maakt op betaling van zijn vordering. Vervolgens is € 80.000 aan hem overgemaakt. In 2024 sommeert een advocaat namens eiser om het resterend bedrag – € 220.000 – aan hem te voldoen. In datzelfde jaar zijn de schenkingen gedaan door gedaagde aan de kinderen door eiser vernietigd wegens misbruik van omstandigheden. In het incident vordert eiser bevel dat gedaagden 2 en 3 rekening en verantwoording aan hem afleggen, en in hoofdzaak vordert hij voor recht te verklaren dat het saldo van de nalatenschap € 387.373 bedraagt en zijn aandeel € 330.342; dat zijn vordering op gedaagde 1, na aftrek van hetgeen reeds aan hem is betaald, € 250.342 bedraagt en dat alle schenkingen die uit het vermogen van gedaagde 1 zijn gedaan aan gedaagden 2, 3, 4 en 5 buitengerechtelijk zijn vernietigd door eiser. In hun vordering in reconventie vorderen gedaagden in het incident dat eiser wordt veroordeeld inzage in diverse stukken te verschaffen en in de hoofdzaak o.m. dat eiser rekening en verantwoording aflegt, en dat de aangifte erfbelasting geen juiste weergave is van de omvang van de nalatenschap van erflater en de verdeling van de resterende nalatenschap te gelasten door de toedeling van de door eiser verzwezen bestanddelen uit de nalatenschap aan gedaagde 1, met veroordeling van eiser tot afgifte van die bestanddelen en partijen tot uitvoering van die toedeling. In beginsel zijn erfgenamen in hun onderlinge verhouding niet gebonden aan de in de aangifte opgegeven waardering voor de erfbelasting, al was het maar omdat de vermogensbestanddelen daar zo laag mogelijk zullen worden gewaardeerd en bijvoorbeeld de woning tegen de WOZ-waarde wordt vermeld. Dat kan echter anders zijn als de nalatenschap bestaat uit banktegoeden waar waardering geen rol speelt of als partijen zijn overeengekomen in hun onderlinge verhouding voor de omvang van de nalatenschap uit te gaan van de aangifte erfbelasting. Partijen kunnen de waarde van de goederen van de nalatenschap voor de verdeling immers in onderling overleg vaststellen en zij zijn daarbij vrij te bepalen van welke waarde zij uitgaan. In dit geval zijn in de aangifte als bezittingen alleen bank- en effectenrekeningen vermeld met een totaal tegoed plus een auto met een (in relatie tot het saldo van de nalatenschap) zeer beperkte waarde. De waardering voor de erfbelasting en de waardering in het kader van de vaststelling van de vordering van eiser op gedaagde 1 zullen dus niet of nauwelijks van elkaar kunnen afwijken. De tegoeden bij de bank staan vast en kunnen niet anders gewaardeerd worden. Dat maakt dat er in dit geval geen aanleiding was (en is) om een aparte boedelbeschrijving op te stellen. Die zou immers nagenoeg identiek zijn aan de aangifte. De stelling van gedaagden dat de aangifte niet juist is omdat bezittingen van erflater ontbreken, de vakantiewoning onjuist is gewaardeerd en ten onrechte bezittingen die (deels) van gedaagde 1 zijn in de aangifte zijn vermeld, volgt de rechtbank ook niet. De waarde van de vakantiewoning in Zwitserland is weliswaar als bezitting vermeld, maar omdat die woning aan eiser is gelegateerd en een legaat een schuld van de nalatenschap is, wordt die woning tegen dezelfde waarde weer afgetrokken. De waarde waartegen die woning in de aangifte is vermeld is daarom niet van belang voor het

zuiver saldo van de nalatenschap en daarmee ook niet voor de vordering van eiser op gedaagde 1. De stelling dat in de aangifte en/of-rekeningen ten onrechte als privévermogen van erflater zijn opgevoerd terwijl die rekeningen gemeenschappelijk waren, is tegenover de betwisting van eiser ook onvoldoende onderbouwd. De rechtbank stelt voorop dat de tenaamstelling van de bankrekeningen onvoldoende is om de saldi op de bankrekeningen als gezamenlijk aan te merken. De tenaamstelling van een bankrekening betreft de verhouding tussen de bank en de rekeninghouder(s). Zij geeft aan wie over het saldo op de rekening kan beschikken. Het zegt echter niet wie gerechtigd is tot het saldo op een bankrekening. Voor de vraag wie in de interne verhouding tussen de rekeninghouders recht heeft op het saldo is van belang van wie het saldo afkomstig is en wat de rekeninghouders onderling zijn overeengekomen of met de tenaamstelling hebben bedoeld. Eiser vordert voor recht te verklaren dat het saldo van de nalatenschap van erflater alleen uit banksaldi bestaat. Deze vordering zal worden afgewezen. Een banksaldo is het actuele, financiële overzicht van tegoeden op een bankrekening. Het is het nettoresultaat van alle inkomende en uitgaande geldstromen. Banksaldi zijn dus een administratief overzicht en geen bezittingen. Een nalatenschap kan dus niet uit banksaldi bestaan. De gevorderde verklaring voor recht klopt dus niet. Voor zover met de verklaring voor recht bedoeld is dat de samenstelling van de nalatenschap alleen bankrekeningen omvat, kan ook dat niet worden toegewezen, omdat vaststaat dat erflater op de datum van overlijden ook een auto in eigendom had die tot nalatenschap behoort. De waarde van die auto is ook vermeld in de aangifte erfbelasting. Ter zake van het aandeel van eiser in de nalatenschap geeft de rechtbank aan dat 99/100ste van € 387.373 dus € 383.499 is. Verminderd met de betaalde erfbelasting van € 49.921 bedraagt de vordering van eiser € 333.579. Vervolgens bepaalt de rechtbank dat de restantvordering van eiser € 303.409 bedraagt.

De rechtbank stelt vast dat eiser geen beroep toekomt op een beroep op vernietiging van de schenkingen wegens misbruik van omstandigheden aangezien hij niet degene is die onder invloed van misbruik de rechtshandeling heeft verricht. Ten aanzien van het beroep op pauliana stelt de rechtbank dat niet in geschil is dat de schenkingen onverplichte rechtshandelingen waren en dat nu vaststaat dat het vermogen van gedaagde 1 ontoereikend is om de geldvordering van eiser te kunnen voldoen, nu het element van de benadeling van eiser als schuldeiser in zijn verhaalsmogelijkheden ook aanwezig is. De rechtbank gaat in op de samenstelling en het verloop van het vermogen van gedaagde 1 en concludeert dat van schenkingen die in de jaren voor 2021 zijn gedaan zonder nadere toelichting, die ontbreekt, niet kan worden vastgesteld dat gedaagde 1 op het moment dat zij die schenkingen deed, wist of behoorde te weten dat eiser door die schenkingen zou worden benadeeld. Vaststaat dat het vermogen van gedaagde 1 vanaf 2021 in hoog tempo verminderde. Vanaf 2021 behoorde het gedaagde 1 en/of haar gevolmachtigden gedaagden 2 en 3 duidelijk te zijn dat het vermogen bij

het doen van meer schenkingen niet langer voldoende was om de vordering van eiser volledig te voldoen. Ook gedaagden 2 en 3 waren op de hoogte van de vordering van eiser. Wetenschap van gedaagden 2 en 3 als gevolmachtigden kan worden toegerekend aan gedaagde 1. Het vorenstaande betekent dat bij de schenkingen die zijn gedaan in 2021 en 2022 wetenschap van benadeling aan de zijde van gedaagde 1 kan worden aangenomen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 19-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:11222

Zaaknummer: C/15/361845

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Enig erfgenaam (kind) moet meewerken aan vestigen vruchtgebruik op woning en inboedel ten gunste van onderfde langstlevende ouder.

Uit het huwelijk van de 2025 overleden erflater en B zijn twee kinderen geboren: A en X. Kort voor zijn overlijden heeft erflater een echtscheidingsverzoek ingediend bij de rechtbank en B in verband daarmee in een testament nadrukkelijk uitgesloten als erfgenaam. Ook dochter X is onderfd. A is tot enig erfgenaam en executeur benoemd. A heeft de benoeming aanvaard en een ruimschoots toereikend verklaring afgelegd. Erflater en B waren in algehele gemeenschap gehuwd en (onder andere) gemeenschappelijk eigenaar van een woning, inboedel en auto. B verzoekt de kantonrechter om A te verplichten om mee te werken aan het vestigen van vruchtgebruik op deze goederen. A verzoekt de kantonrechter om te bepalen dat zij hier niet aan mee hoeft te werken. De kantonrechter wijst de vordering van B met betrekking tot het vruchtgebruik op de woning en inboedel wel en met betrekking tot de auto niet toe. Verondersteld wordt dat B voor haar verzorging behoefte heeft aan de vestiging van het vruchtgebruik en het ligt daarom op de weg van A om de veronderstelde verzorgingsbehoefte gemotiveerd te betwisten. De kantonrechter houdt rekening met de leeftijd van B, de samenstelling van de huishouding, de mogelijkheid om zelf in de verzorging te voorzien door middel van arbeid, pensioen, eigen vermogen dan wel andere middelen of voorzieningen; en hetgeen in de gegeven omstandigheden als een passend verzorgingsniveau kan worden beschouwd. De kantonrechter stelt voorop dat artikel 4:29 BW als vangnet dient voor personen wier verzorging niet of onvoldoende gewaarborgd is. Voor de omvang van de verzorgingsbehoefte kan de langstlevende echtgenote aanspraak maken op een passende voorziening, maar dat betekent niet per definitie dat de echtgenote onder alle omstandigheden het leefpatroon van voorheen kan voortzetten. De kantonrechter geeft aan dat het gaat om een vangnet voor het geval onvoldoende in de verzorging van de echtgenote is voorzien. Relevant is o.m. dat B 76 jaar is en daarmee de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt zodat er geen mogelijkheden zijn om het inkomen te vermeerderen door arbeid. De kantonrechter geeft aan welk inkomen B heeft, wat de lasten aan de VVE en hypotheek bedragen en stelt vast dat B alleen woont en er dus geen huisgenoten zijn die kunnen bijdragen in de kosten van de huishouding. B heeft aangevoerd dat zij, gezien haar bescheiden financiële middelen, niet in staat is passende vervangende woonruimte te vinden in de vrije huursector, zich nog maar

recentelijk (opnieuw) heeft ingeschreven bij een woningcorporatie (Woonzorg) en ook geen indicatie heeft voor een verpleegtehuis. Op grond hiervan acht de kantonrechter het niet waarschijnlijk dat B binnen een afzienbare periode een woning vindt, passend bij haar financiële mogelijkheden. De kantonrechter vindt het verder van belang dat de woning voor de helft aan B in eigendom toebehoort, het gaat daarmee dus niet om een woning die uitsluitend aan erflater toebehoorde; en dat zij al sinds 1998 in de woning woonde. Ook het beroep van A op de redelijkheid en billijkheid slaagt niet. De wetgever heeft blijkens artikel 4:32 BW al rekening gehouden met de situatie dat erflater en de ontferde echtgenote vlak voor het overlijden van erflater een verslechterde verstandhouding hadden. B heeft ter zitting aangegeven geen bezwaar te hebben tegen het opleggen van de door A verzochte beperkingen voor wat betreft vervreemding/vertering/verhuur/verpachting. Er is volgens de kantonrechter geen reden om het vruchtgebruik onder bewind te stellen. De kantonrechter is van oordeel dat het voor de verzorging van B niet noodzakelijk is dat zij het vruchtgebruik op de auto verkrijgt omdat zij in het centrum van een middelgrote stad woont en vrijwel alle voorzieningen lopend of fietsend te bereiken zijn.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 07-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5634

Zaaknummer: 12288423 \ EJ VERZ 26-187

Rechters: A.M.S. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenaam van bestuurder (pensioen-)bv moet stukken geven aan eiser die pensioenrechten heeft opgebouwd in bv in verband met diens vordering jegens erflater wegens aan bv onttrokken gelden.

Erflater was enig bestuurder van een bv en eiser heeft pensioenrechten opgebouwd in die bv. Gedaagde is de echtgenote en enig erfgenaam van erflater. Eiser is de zwager van gedaagde. Eiser stelt dat erflater onrechtmatig heeft gehandeld als bestuurder van de bv door pensioenverplichtingen namens de holding aan te gaan en enorme bedragen aan het vermogen van de holding te onttrekken. Gedaagde is volgens eiser als enig erfgenaam gehouden de schade te voldoen. In de hoofdzaak vordert eiser onder meer een verklaring voor recht alsmede een veroordeling tot vergoeding van de door hem geleden en nog te lijden schade, nader op te maken bij staat. In de onderhavige uitspraak in het incident vordert eiser dat aan hem worden verstrekt (niet geanonimiseerde) afschriften van het vonnis van de rechtbank Limburg, locatie Maastricht van 21 december 2021 en het arrest van het gerechtshof 's-Hertogenbosch van 16 januari 2024 en uittreksels van de jaarrekeningen van 2014 tot en met 2017 van de bv alsmede een uittreksel van de Kamer van Koophandel van de bv over 2019. Eiser stelt daartoe dat deze stukken van belang zijn om zijn stellingen te bewijzen en dat gedaagde gelet op de inhoud van genoemde vonnissen van deze rechtbank en het gerechtshof de beschikking heeft over deze stukken. Gedaagde heeft geen gebruikgemaakt van de gelegenheid zich omtrent deze vordering uit te laten en dus oordeelt de rechtbank dat eiser gelet op de inhoud van artikel 194 lid 1 Rv recht heeft op afschrift van de gevorderde stukken omdat hij, gezien de rechtsvraag die partijen verdeeld houdt, daarbij voldoende belang heeft.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 16-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:9526

Zaaknummer: C/03/354477 HA ZA 26-322

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof bevestigt dat onrechtmatig geld is onttrokken aan de bankrekening van erflaatster tijdens haar leven en gaat in op bewijs daarvoor in vernietigd strafrechtelijk vonnis.

Deze zaak is in vervolg op ECLI:NL:GHARL:2022:3452, dat werd vernietigd door de Hoge Raad in ECLI:NL:HR:2023:1073 en tussenarresten besproken in ERF 2025-0580 en ERF 2026-0301. Het hof vat de kern van het geschil als volgt samen: appellanten hebben tijdens het leven van de oma van appellante sub 2 (de moeder van geïntimeerden en persoon A), gezamenlijk het beheer gevoerd over de financiën en administratie van oma/moeder. Geïntimeerden stellen zich op het standpunt dat appellanten daarbij onrechtmatig bedragen hebben onttrokken, die moeten worden vergoed. De rechtbank oordeelde dat vast is komen te staan dat appellanten inderdaad geld hebben aangewend voor eigen gebruik, zonder dat zij daarvoor toestemming hadden, zodat zij jegens oma/moeder onrechtmatig hebben gehandeld en de vordering tot vergoeding van schade tot een bedrag van € 45.461,43 toegewezen. Het door appellanten tegen die vonnissen ingestelde hoger beroep is door het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden niet-ontvankelijk verklaard, vanwege de nietigheid van de dagvaarding in hoger beroep. De Hoge Raad heeft dit arrest vernietigd en de zaak ter verdere behandeling verwezen naar het onderhavige hof.

Thans komt dit hof tot het zelfde oordeel als de rechtbank, zij het dat de schade op een lager bedrag wordt begroot. Zoals veel het geval in dit type zaken is ook dit arrest veelal feitelijk van aard, zij het dat wordt ingegaan op de vraag of de vordering zou zijn verjaard. Dit is volgens het hof niet het geval. Het hof geeft aan wanneer de verjaringstermijn van artikel 3:310 lid 1 BW gaat lopen en daarvoor niet relevant is de eventuele bekendheid van de personen in de directe omgeving van de benadeelde. Meest in het oog springt de overweging van het hof wat de betekenis is van het feit dat de vonnissen waarbij appellanten strafrechtelijk zijn veroordeeld, zijn vernietigd. De veroordelingen zijn op zichzelf dus niet langer een feit dat ten grondslag kan worden gelegd aan de stelling dat zij onrechtmatig geld hebben onttrokken. Aan die stelling zijn echter nog meer feiten ten grondslag gelegd, onder meer onderbouwd door stukken afkomstig uit het strafdossier. Het hof begrijpt de stellingen van appellanten zo dat zij menen dat die stukken buiten de beoordeling dienen te blijven omdat er sprake is van

onrechtmatig verkregen bewijs. Het hof stelt bij de beoordeling van deze grief het volgende voorop. Artikel 152 Rv bepaalt dat bewijs door alle middelen kan worden geleverd en dat de waardering van het bewijs aan het oordeel van de rechter is overgelaten, tenzij de wet anders bepaalt. In een civiele procedure geldt niet als algemene regel dat de rechter op onrechtmatig verkregen bewijs geen acht mag slaan. In beginsel wegen het algemene maatschappelijke belang dat de waarheid in rechte aan het licht komt, alsmede het belang dat partijen erbij hebben hun stellingen in rechte aannemelijk te kunnen maken, welke belangen mede aan artikel 152 Rv ten grondslag liggen, zwaarder dan het belang van uitsluiting van bewijs. Slechts indien sprake is van bijkomende omstandigheden, is terzijdelegging van dat bewijs gerechtvaardigd (vgl. o.a. HR 18 april 2014, ECLI:NL:HR:2014:942). In het onderhavige geval gaat het om vergaard bewijs in een strafrechtelijk onderzoek, ingezet naar aanleiding van een achteraf gezien onterecht ingediende klacht. Zo hier al sprake zou zijn van onrechtmatig verkregen bewijs, dan brengt dit nog niet zonder meer mee dat op dat bewijs voor zover dat in deze procedure is ingebracht, geen acht mag worden geslagen. Appellanten hebben geen bijkomende omstandigheden gesteld die deze conclusie zouden rechtvaardigen. Bovendien beroepen zij zich zelf ook deels op uit het strafdossier afkomstige stukken in deze civiele procedure, zodat ook om die reden hun betoog faalt. Daar komt tot slot nog bij dat geïntimeerden er terecht op wijzen dat het oordeel van de rechtbank mede gebaseerd is op ander bewijs en op de erkenning van appellante sub 2 in de civiele procedure. Vervolgens doet het hof uit de doeken op welke wijze de omvang van de schade dient te worden vastgesteld.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-09-2026

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2026:2549

Zaaknummer: 200.346.880_01

Rechters: J.J.M. van Lanen, S.M.J. Korthuis-Becks en T.J. Mellema-Kranenburg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontslag afwikkelingsbewindvoerders omdat ontstaan wantrouwen juist reden had moeten zijn om verzoekers ruimhartig van informatie te voorzien in plaats van informatieverstrekking te beperken tot wat evident moest worden verstrekt.

Tijdens leven was erflater op huwelijkse voorwaarden – inhoudend uitsluiting in combinatie met een finaal alsof-beding met uitzondering van geclausuleerde goederen en aangebracht ondernemingsvermogen – gehuwd met verweerster 2. Uit een eerder en door echtscheiding geëindigd huwelijk van erflater met X zijn verzoekers 1 en 2 geboren. Erflater heeft in zijn testament de wettelijke verdeling uitgesloten en aan verweerster 2 het recht van vruchtgebruik van zijn nalatenschap gelegateerd. Erflater heeft verweerster 2, verzoekers 1 en 2 en zijn stiefdochter Q/belanghebbende (dochter van verweerster 2), ieder voor een vierde gedeelte tot erfgenamen benoemd. Verweerster 2 en Q hebben de nalatenschap zuiver aanvaard. Verzoekers 1 en 2 hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard en hebben een beroep op hun legitieme portie gedaan. Verweerster 2 is benoemd tot uitvaartexecuteur en verder is een afwikkelingsbewind ingesteld en zijn verweersters 1 en 2 tot afwikkelingsbewindvoerders benoemd. Zij hebben deze benoeming aanvaard en verklaard dat de nalatenschap ruimschoots voldoende is zodat de wettelijke vereffening niet van toepassing is. Verzoekers verzoeken verweersters te schorsen en te ontslaan als executeur en afwikkelingsbewindvoerder omdat zij ernstig tekortschieten in de vervulling van hun taak als executeurs en afwikkelingsbewindvoerders. Hoewel in het testament niet expliciet of afzonderlijk de (beheers)executele wordt benoemd, stellen verzoekers dat op basis van het testament aan de afwikkelingsbewindvoerder zowel de bevoegdheden van een executeur, zoals bedoeld in artikel 4:144 BW, als van een afwikkelingsbewindvoerder toekomen. Verzoekers stellen dat verweersters niet de door hen verzochte en noodzakelijke informatie verstrekken. De kantonrechter geeft aan dat het verzoek zich zowel op ontslag van verweersters als executeurs op grond van artikel 4:149 lid 2 BW als op grond van artikel 4:164 lid 2 BW als afwikkelingsbewindvoerders richt. Maar, zo de kantonrechter, verweersters zijn in het testament tezamen tot afwikkelingsbewindvoerder benoemd voor de afhandeling van de nalatenschap, zodat alleen het verzoek tot ontslag als bewindvoerders kan worden beoordeeld. Het wantrouwen van verzoekers is o.m. ontstaan door ontwijkende/tegenstrijdige antwoorden

en het feit dat meerdere malen een aangepaste boedelbeschrijving is opgesteld en daarop weer correcties werden aangebracht. De kantonrechter heeft begrip voor dat wantrouwen, niet omdat hij het eens is met wat verzoekers daaraan inhoudelijk ten grondslag leggen, maar omdat zij met kracht van argumenten stellen dat zij onvoldoende informatie hebben gekregen. In de gegeven omstandigheden, waarin partijen weinig vertrouwen in elkaar hebben, had het de bewindvoerders gepast om verzoekers ruimhartig van informatie te voorzien. In plaats daarvan hebben zij de informatievoorziening beperkt tot wat evident moest worden verstrekt. Waar zij het wantrouwen met ruimhartigheid hadden kunnen beperken, hebben zij het wantrouwen juist gevoed door over een aantal onderwerpen te zwijgen. Dat levert een gewichtige reden in de zin van artikel 4:164 lid 2 BW op. Daarom ontslaat de kantonrechter verweersters met ingang van het moment dat de opvolgend afwikkelingsbewindvoerder is benoemd. De kantonrechter ziet geen aanleiding om hen op grond van de verzochte voorlopige voorziening tussentijds te schorsen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 06-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5646

Zaaknummer: 12126767 \ EJ VERZ 26-42

Rechters: U. van Houten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Géén ontslag afwikkelingsbewindvoerders omdat ontstaan wantrouwen m.n. is gegrond op eerdere keuzes van de ouders die niet ter beoordeling staan.

In deze zaak wordt de executeur/afwikkelingsbewindvoerder niet ontslagen omdat de kantonrechter alles afwegend geen gewichtige redenen ziet om hem te ontslaan. De kantonrechter wil wel aannemen dat de zussen de broer wantrouwen, maar dat wantrouwen is toch onvoldoende te objectiveren als het gaat om het optreden van de broer als executeur en afwikkelingsbewindvoerder. Het wantrouwen lijkt vooral zijn grond te vinden in eerdere keuzes van de ouders en, na moeders overlijden, van vader. Een groot deel van de door de zussen naar voren gebrachte omstandigheden – meer dan twee derde deel van het verzoekschrift – heeft ook betrekking op de periode voor vaders overlijden en kan reeds daarom niet aan de broer handelend als executeur en afwikkelingsbewindvoerder in vaders nalatenschap worden tegengeworpen. Het is ook het gevolg van die eerdere keuzes van de ouders, die hier niet ter beoordeling staan, dat de broer onvermijdelijk verschillende petten op heeft. Daarvan dient hij zich uiteraard ten eerste bewust te zijn. Enerzijds heeft hij het te doen met de situatie die bestond toen hij executeur en afwikkelingsbewindvoerder werd, ook als die situatie zijn zussen of hemzelf niet aanstond. Anderzijds is het niet aan hem om wanneer, bijvoorbeeld, eerdere keuzes van de ouders van partijen hem bevoordeeld hebben, nu als executeur en afwikkelingsbewindvoerder in het verlengde daarvan ook zelf eigen keuzes te maken die hem, zonder dat daar enige grond voor is, verder bevoordelen ten opzichte van de zussen. In zoverre dient hij als executeur en afwikkelingsbewindvoerder afstand te nemen van zijn persoonlijke belangen voor zover die botsen met de persoonlijke belangen van zijn zussen en mede-erfgenamen. De onderhavige procedure is er echter niet voor om elke keuze en elke handeling van de broer op een goudschaaltje te wegen. Hierbij is van belang dat in het testament van vader het afwikkelingsbewind is ingesteld in het belang van alle betrokkenen om te komen tot een goede afwikkeling van de nalatenschap. De bewindvoerder is daarom bevoegd om de nalatenschap naar eigen inzicht te verdelen en om zonder medewerking van de rechthebbenden en zonder machtiging van de kantonrechter over tot de nalatenschap behorende goederen te beschikken, aldus het testament. Het mag daarbij voor zich spreken dat van deze ruime bevoegdheden zoals bij alle bevoegdheden geen

misbruik gemaakt mag worden en dat het ‘naar eigen inzicht’ verdelen nog steeds moet plaatsvinden ‘in het belang van alle betrokkenen om te komen tot een goede verdeling van de nalatenschap’. Het is dan ook niet zo dat de zussen bij het optreden van de broer als executeur en afwikkelingsbewindvoerder van rechtsbescherming zijn verstoken: op de executeur en de afwikkelingsbewindvoerder rust de verplichting om rekening en verantwoording af te leggen, hij is jegens de rechthebbenden aansprakelijk indien hij in de zorg van een goed executeur respectievelijk afwikkelingsbewindvoerder verwijtbaar tekortschiet en het staat de zussen dus vrij om wanneer de verdeling door de broer als afwikkelingsbewindvoerder in hun ogen onjuist zal zijn, daartegen in rechte op te komen. Omdat die verdeling nog niet heeft plaatsgevonden, kan daarop op dit moment nog niet worden vooruitgelopen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-07-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:12479

Zaaknummer: 11971370 VZ VERZ 25-216

Rechters: P.G.J. van den Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tijdens leven door giften bevoordeelde dochter moet proceskosten voldoen in zaak over legitieme portie zus.

In deze zaak tussen dochters A en B inzake moeders nalatenschap zijn reeds een groot aantal arresten en beschikkingen gewezen en ter zake van de daarin opgenomen eindbeslissingen is het hof daar – thans – in beginsel aan gebonden. Thans stelt het hof aan de hand van een waardebeoordeling door benoemde deskundigen vast dat dochter A bij verwerving van onroerende zaken van moeder een voor de legitieme portie van B in aanmerking te nemen gift van € 70.000 heeft ontvangen. Ook een renteloos geleend bedrag wordt als gift – groot € 37.260 – in aanmerking genomen. Met behulp van die bedragen wordt de uiteindelijke legitimaire vordering van B vastgesteld. Opmerkelijk zijn de overwegingen over de proceskostenveroordeling. Het hof overweegt dat moeder niet alleen de onroerende zaken tegen een te lage prijs aan A heeft verkocht, maar ook heeft moeder de koopsom aan A geleend zonder deswege rente te bedingen. Het gehele dossier ademt de sfeer uit dat moeder haar dochter A wenste te bevoordelen en dat A tegen deze bevoordeling geen bezwaren heeft ingebracht. A kon met de pinpas van moeder over haar rekening beschikken. Zowel de rechtbank als het hof is van oordeel dat een deel van de door A gepinde gelden niet ten goede zijn gekomen aan moeder maar direct dan wel indirect ten goede zijn gekomen van A zelf. De bij deze (rechts)handelingen betrokken personen hadden zich kunnen dan wel moeten realiseren dat dergelijk handelen met betrekking tot het vermogen van erflater met een hoge mate van waarschijnlijkheid tot een conflict en een juridische procedure met B zou leiden die niet alleen financieel maar ook emotioneel de nodige onherstelbare effecten hebben veroorzaakt. Gezien de rol die A ook zelf heeft gehad acht het hof het redelijk en billijk dat A in de proceskosten in hoger beroep wordt veroordeeld, temeer daar zij ook nu weer op een aantal punten in het ongelijk wordt gesteld.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 11-08-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2675

Zaaknummer: 200.258.958/01

Rechters: A.N. Labohm, M.A.J. Burgers-Thomassen en R.L.M.C. Janssen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Moeder leeft nog en dus is zoon niet-ontvankelijk ter zake van klacht over (wijziging) testament en (herroepen) volmacht.

Notaris X heeft in 2010 voor de moeder van klager een notariële volmacht gepasseerd. In deze volmacht is een aan het kantoor van X gelieerde stichting als reservegevolmachtigde benoemd. In 2024 heeft de kandidaat-notaris het gewijzigde testament van moeder gepasseerd. In dat kader is van een arts een medische verklaring over de wilsbekwaamheid van moeder ontvangen. Een maand later heeft de kantonrechter het verzoek van klager tot onderbewindstelling van zijn moeder afgewezen. Nog een maand later heeft notaris Y voor moeder een gewijzigde notariële volmacht gepasseerd, waarbij de broer van klager tot enig gevolmachtigde van moeder is benoemd. In deze tuchtprocedure maakt klager de notarissen diverse verwijten, onder meer over (het onderzoek naar) de wilsbekwaamheid van moeder alsmede de weigering van de notarissen tot het verstrekken van informatie aan klager dan wel tot de beantwoording van zijn vragen. In eerste aanleg is de klacht van klager niet-ontvankelijk verklaard vanwege het ontbreken van enig belang van klager bij de klacht. In hoger beroep is ook het hof van oordeel dat klager bij een groot deel van de klacht geen belang heeft en dus niet-ontvankelijk is. In eerste aanleg geeft de kamer aan dat klager weliswaar erfgenaam is van zijn vader, maar dat hij nog niet over de erfenis van moeder kan beschikken omdat moeder nog in leven is. Bovendien ziet hetgeen waarover klager klaagt niet op het afhandelen door de notarissen van de nalatenschap van erflater. In hoger beroep heeft klager aangevoerd dat de kamer het begrip ‘enig redelijk belang’ onjuist, te restrictief en onvoldoende gedifferentieerd heeft toegepast. Volgens klager heeft de kamer miskend dat een deel van de klachten ziet op zelfstandig notarieel handelen dat klager persoonlijk raakt en dat niet afhankelijk is van vertegenwoordiging van zijn moeder. Het gaat volgens klager met name om professionele normen, zoals transparantie, vertrouwelijkheid, feitelijke juistheid van akten en integriteit van het notariële proces. Het hof volgt hem niet en is, evenals de kamer, van oordeel dat klager niet kan worden aangemerkt als vertegenwoordiger van zijn moeder. Een volmacht van zijn moeder ontbreekt. Moeder had bovendien indien zij dit had gewenst zelf een klacht kunnen indienen. Voor zover klager in het belang van de beroepsgroep of in het algemeen belang de klacht heeft willen indienen door te stellen dat het hem gaat om professionele normen, zoals feitelijke juistheid van akten en integriteit van het notariële proces, is dit

onvoldoende om klager als belanghebbende in de zin van artikel 99 lid 1 Wna te kunnen aanmerken. Op het punt van de communicatie met klager is de klacht wel ontvankelijk, maar het hof oordeelt dat dit deel van de klacht ongegrond is.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-09-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:2645

Zaaknummer: 200.363.016

Rechters: C.H.M. van Altena, H.T. van der Meer en J.A.H. Bruggemann

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoge Raad geeft eiser tot cassatie gelegenheid om niet opgeroepen persoon alsnog op te roepen als partij (art. 118 jo. art. 418a Rv).

Erflaatster is in 2028 overleden en heeft broer 1, broer 2 en de zus als erfgenamen achtergelaten. De zus is nadien overleden en heeft de nicht aangewezen als 'personal representative'. In de feitelijke instanties is dit vertaald als executeur en als zodanig is de nicht in feitelijke instanties partij geweest. Tussen broer 1 en 2 is een geschil ontstaan over de afwikkeling/verdeling van de nalatenschap van erflaatster. Broer 2 vordert in deze procedure tegen broer 1 en de nicht onder meer vaststelling van de verdeling van de nalatenschap van erflaatster. Broer 1 heeft in feitelijke instanties verweer gevoerd en de nicht is niet in het geding verschenen waarna tegen haar verstek werd verleend. De rechtbank heeft de vorderingen van broer 2 afgewezen en het hof heeft dit vonnis vernietigd en daarna de verdeling vastgesteld. Broer 1 heeft cassatieberoep ingesteld en alleen broer 2 in het geding in cassatie opgeroepen terwijl hij ook de nicht als partij in het geding had moeten betrekken. De Hoge Raad geeft broer 1 de gelegenheid om haar op de voet van artikel 118 Rv alsnog als partij in het geding in cassatie op te roepen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1558

Zaaknummer: 25/04501

Rechters: M.J. Kroeze, S.J. Schaafsma en K. Teuben

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na overlijden ten onrechte uitbetaalde AOW is in vermogen van verwerpende zoon terechtgekomen en kan door de SVB, die de zoon terecht als erfgenaam aanmerkt, worden teruggevorderd.

Erflaatster/moeder van eiser is in 2020 in Turkije overleden. Eiser heeft in de periode van 2020 tot 2024 ingeschreven gestaan op het adres van moeder. Na een eind 2024 ontvangen melding constateert de SVB dat na de overlijdensdatum ten onrechte AOW en AIO-aanvulling is uitbetaald. De SVB vordert het te veel betaalde van eiser terug. Eiser stelt de nalatenschap te hebben verworpen, maar de SVB meent dat hij zich als zuiver aanvaardende erfgenaam heeft gedragen. De rechtbank gaat in op artikel 24 lid 1 AOW dat bepaalt dat het ouderdomspensioen dat als gevolg van een besluit als bedoeld in artikel 17 onverschuldigd is betaald, alsmede hetgeen anderszins onverschuldigd is betaald, wordt teruggevorderd van de pensioengerechtigde of zijn wettelijke vertegenwoordiger, dan wel van de erfgenaam van de pensioengerechtigde voor zover het onverschuldigd betaalde in het vermogen van die erfgenaam is gevallen. Volgens de rechtbank is het na overlijden uitbetaalde AOW-pensioen geen onderdeel van de nalatenschap geworden en het onverschuldigd betaalde AOW-pensioen hoort niet tot de in artikel 4:7 lid 1 BW genoemde schulden van de nalatenschap. De SVB kan het bedrag aan onverschuldigd betaald AOW-pensioen daarom niet terugvorderen ten laste van de nalatenschap. Dit betekent dat het terugvorderingsbesluit in zoverre onjuist is en dat irrelevant is of eiser al dan zuiver heeft aanvaard of verworpen. Volgens de rechtbank betekent dit dat eiser – anders dan de SVB in de beantwoording van de vragen van de rechtbank heeft gesteld – wel erfgenaam blijft als bedoeld in artikel 4:10 BW, ook al zou hij de nalatenschap hebben verworpen. Het rechtsgevolg van een verwerping is enkel dat de erfgenaam het recht op de goederen van de nalatenschap verliest evenals hij/zij ook wordt verlost van de schulden van de nalatenschap. Andere bepalingen van Boek 4 BW met betrekking tot de afwikkeling/verdeling/vereffening van een erfenis kunnen wel degelijk ook van toepassing zijn op een erfgenaam die heeft verworpen. De SVB heeft – zo de rechtbank – eiser dan ook terecht aangemerkt als erfgenaam. Dat het AOW-pensioen na overlijden in het vermogen van eiser is terechtgekomen, heeft de SVB kunnen concluderen op grond van een handhavingsrapportage en die conclusie heeft eiser in beroep niet bestreden. Omdat eiser erfgenaam van moeder is en het onverschuldigd uitbetaalde AOW-pensioen in zijn vermogen

is gevallen, is artikel 24 AOW hier van toepassing en heeft de SVB kunnen besluiten om het bedrag aan onverschuldigd uitbetaalde AOW-pensioen van hem terug te vorderen. Dus ook al heeft de SVB het bestreden besluit deels van een onjuiste motivering voorzien en is het beroep in zoverre gegrond, dat neemt niet weg dat het berust op een deugdelijke juridische en feitelijke grondslag. De terugvordering blijft dan ook in stand.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 04-09-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5372

Zaaknummer: ZWO 25/2553

Rechters: F. Koster, A.T. de Kwaasteniet en A. Stockmann-Dutkusu

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraken in diverse eenvoudige vereffeningsskwesties.

In ECLI:NL:RBOVE:2026:5432 wordt opheffing van de vereffening verzocht met als reden dat de nalatenschap negatief is en dat de baten ontoereikend zijn om alle schulden van de nalatenschap te voldoen. Uit het overzicht zoals overgelegd door verzoekster blijkt dat het saldo van de nalatenschap negatief is. Verzoekster stelt dat de preferente schulden voldaan kunnen worden, maar dat na betaling van de preferente schuldeisers en de vereffeningskosten geen baten van betekenis resteren voor voldoening van de overige schuldeisers. De kantonrechter overweegt dat het mogelijk is de vereffening op te heffen indien sprake is van een geringe waarde van de baten waardoor de kosten van de vereffening de boedel onevenredig zwaar belasten. Het enkele feit dat er meer schulden dan bezittingen zijn, is echter geen reden de vereffening op te heffen. In casu komt de kantonrechter tot de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat de (verwachte) kosten van vereffening hoger zijn dan de baten, mede omdat tot de opgegeven gemaakte vereffeningskosten autokilometers zijn opgevoerd gemaakt door verzoekster op de dag voor het overlijden van erflaatster.

In ECLI:NL:RBLIM:2026:9372 stelt de kantonrechter op verzoek van de benoemde vereffenaar de termijn vast waarbinnen schuldeisers hun vordering moeten indienen. Om de schuldeisers voldoende tijd te geven hun vorderingen in te dienen, geeft de kantonrechter de vereffenaar een aanwijzing, inhoudende dat de oproeping van de schuldeisers uiterlijk zes weken vóór 4 november 2026 in de Staatscourant moet zijn geplaatst.

Op verzoek van het OM benoemt de rechtbank in ECLI:NL:RBNNE:2026:3960 in een nalatenschap die al meer dan twintig jaar onbeheerd is gelaten het Rijksvastgoedbedrijf tot vereffenaar omdat erfgenamen onvindbaar zijn. Afwijkend van het oordeel in vergelijkbare casus is de overweging waaruit blijkt dat de rechtbank gedurende deze procedure correspondentie ontvangen heeft van X, waarin hij de rechtbank onder meer verzoekt om bij de behandeling van het onderhavige verzoek te worden betrokken. De rechtbank is echter van oordeel dat X in deze procedure geen rol heeft. Hij behoort niet tot de kring van personen die op grond van artikel 4:206 BW moeten worden gehoord of opgeroepen. Daarom worden zijn verzoeken verder niet in behandeling genomen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 28-08-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:5432

Zaaknummer: 12378082\ EJ VERZ 26-266

Rechters: A.M.S. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzettings)kwesties na overlijden van de huurder.

De vordering van de kleinzoon tot huurvoortzetting wordt afgewezen omdat hij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij een duurzame gemeenschappelijke huishouding had met grootmoeder. Het hof is van oordeel dat de kleinzoon wel stelt dat hij en zijn grootmoeder een gemeenschappelijke huishouding hadden, maar daartoe vooral het wettelijke criterium herhaalt, zonder dat hij met concrete feiten en omstandigheden invult waar die gemeenschappelijke huishouding uit bestond. De feiten die hij wel heeft genoemd, heeft hij niet of onvoldoende onderbouwd. Ook de overgelegde schriftelijke getuigenverklaringen van zijn moeder, zussen, burens en uitbaters van lokale winkels leiden niet tot een ander oordeel. In geen van de getuigenverklaringen worden concrete feiten benoemd waaruit het bestaan van een gemeenschappelijke huishouding kan worden afgeleid. Ook is onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de samenleving met grootmoeder duurzaam was. De kleinzoon heeft, met een onderbreking van zes maanden, ruim tien jaar met zijn grootmoeder samengewoond. Dat is een objectieve aanwijzing dat het samenwonen duurzaam was. Daar staat echter tegenover dat het hof niet heeft kunnen vaststellen wat de subjectieve beweegredenen waren om met zijn grootmoeder te gaan samenwonen. De kleinzoon heeft bovendien toegelicht dat hij, voordat hij bij zijn grootouders ging wonen, bij zijn moeder woonde en dat hij zijn grootmoeder beschouwde als tweede moeder. Toen hij in 2013 bij zijn grootouders introk, was hij 19 jaar oud en volgde hij een mbo-opleiding. Deze omstandigheden duiden erop dat het intrekken bij de grootmoeder vooral het karakter had van het voortzetten van de thuissituatie bij zijn moeder. Het ligt daarom in de rede dat hij op enig moment uit de woning zou uitvliegen om een zelfstandig leven te gaan leiden. In zoverre was het samenleven met zijn grootmoeder vergelijkbaar met het samenleven van een ouder en kind nadat het kind zelfstandig is geworden. Die situatie moet, behoudens bijzondere omstandigheden, worden aangemerkt als samenleven met een aflopend (niet duurzaam) karakter.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-09-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:2844

Zaaknummer: 200.347.376/01

Rechters: T. Heikens, A.M. Voorwinden en J.I. de Vreese-Rood

Wetsartikelen: